

Ti bolniki, ki so prišli v Lourdes, so usmiljenja pa tudi občudovanja vredni. Prišli so nekateri od daleč. Niso se bali ne truda in muk na železnici v silni vročini, ne drugih nadlog, samo da bi mogli pred jamo moliti in zadobiti zdravje, če je božja volja. Tu vidiš razne bolnike, največ hromovih. Kako zaupno molijo! Neprenehoma gledajo k jami. Ustna jim trepečejo v zaupni molitvi. Mnogim se pozna na očeh še sled solzá. Tu čakajo in molijo, dokler jih ne odnesejo v kopel. V kopeli jih potapljujejo in hitro zopet iz vode jemljó. Marsikdo ozdravi hipoma; nekateri šele po večkratnem potapljanju ali šele doma, ko mine nekaj dnij. Mnogokrat pa se bolnik povrne domov neozdravljen, gotovo pa potolažen.

„Ali si videl kak čudež ob jami?“ vprašuješ, nestrpni bravec. Čakal sem dopoldne in popoldne ob kopeli, pa nisem videl nič nenavadnega. Šele tri dni pozneje se je zgodilo nekaj znanih čudežev.

Tisti dan popoldne sem bil pri jami. Nemški pridigar, menda voditelj romarjev iz Strassburga, je govoril. Vspudbujal je vernike k presrčni molitvi. Dejal je tudi: „Molimo še zaupneje, in morda ozdravi še kateri naših ljubih bolnikov. Če je storil Bog doslej samo še jeden čudež, lahko se jih zgodi še več.“ Duhovniki pri oltarju v jami so nadaljevali desetko rožnega venca. Po tej desетки je pridigar zopet govoril. Priporočal je malega protestanta, ki so ga bili romarji s

seboj vzeli, da bi morda tu, najsi neozdravno bolan, vendar-le čudežno ozdravel. Ali ne bi to vplivalo ugodno na vse sorodnike in na znance?

Molili so dolgo, dokler ni prišla procesija s presv. Rešnjim Telesom iz cerkve svetega rožnega venca mimo bolnikov do jame, kjer je bil blagoslov. Ko se je procesija povrnila v cerkev, so duri zaklenili. Verniki pa so ostali še dolgo pri jami in molili. Nekateri so se že utrudili. Ti gredó k bližnji ograji in sedejo na kamenito klop, ki se razprostira ob vsem bregu pred jamo. Drugi gredó na desno po lepi senčnati poti, sedejo na leseno klop ali v travo, vzamejo iz svoje košarice jedila in pijače ter se krepé in po domače razgovarjajo. Radi nedelje je prišlo mnogo ljudij iz bolj oddaljenih krajev, ki so se šele proti večeru povrnil domov.

Sedaj naj še kaj povem o jami. Zakaj je tako imenitna, da štejemo Lourdes sedaj med najbolj znane kraje in med prve božje poti na zemlji?

V Slovencih se je o tem že večkrat pisalo. Lepo knjigo je spisal v francoskem jeziku zdravnik Henrik Lasserre, poslovenil pa jo je Frančišek Marešič. Lepa razprava je izšla lani v „Vencu cerkvenih bratovščin“, v kateri se pisatelj ozira tudi na najnovejše čudeže, ki jih je popisal zdravnik Boisarie. Zato hočemo tu le kratko omeniti dogodke ob jami. (Konec.)

Pesmim.

Pesmi gorke v duši moji
kakor sanje vstajajo,
in v bolesti mehki svoji
srce mi napajajo . . .

Bol iz srca se razliva,
v gorkih solzah se topi,
in iz duše ljubezniva
pesemca se v svet rodi.

Posavska.